

Kömüves Ida

Üvegcserepek

versek

2016

Kőműves Ida

Üvegcserepek

versek

A borítót tervezte:
Kőműves Mór

Szerkesztette:
Kőműves Ida

Lektorálta:
Kőműves Glória

2016.

Tartalomjegyzék:

Titkos jelek	7
Tavaszi varázs	8
A nyírfa diadala	9
Még kék az ég	11
Gyermekévek	12
Tükörkép	13
Úttalan utak	14
Szivárványfolyó	15
Talán	16
Ars poetica	17
Hajnal	17
Üvegcserepek	18
Csillagfellegek	19
Csitul már...	20
Éjjel, a Régi posta utcán	21
Kumuluszok	22
Hajnali fény	23
Fák	24
A kétszínű	24
Kóbor golyó	25
Kelekótya április	26
Dúdoló	27
Rám borul az ég	28
Hiúság	29
Hópihetánc	29
Húsz év után...	30
Hűtlenségem	33
Hontalan	34
Hiába	54
Álmomban	36
Múltban és jelenben	37
Nem lesz úgy...	38
Nem lesz úgy... (2)	39
Éjjel	40
Maroknyi búza	40

Távoli üzenet	41
Vallomás	41
Májusok	42
Évfordulók	43
Emlékek	44
Örök körök	45
A mesék véget érnek	46
Lehetnék...	47
A Göncöl szekeren	48
Valahol lenni kell	49
Néma csend	50
Bűntudat	51
Most más az ősz	52
Az utolsó levéllel	53
Sóhajt a rét	54
Képek az égen	55
Árny suhant	56
Léleksikoly	57
Talány	58
Ne add fel	59
Álmaim, dalaim	60
Már nem játszom	61
Lethargus	62
Egy ölelést...	63
Anya mesélj!	64
Ördögszekér	65
Egyenruhában	66
Megkésett vallomás	67
Fordult a kocka	68
Benne vagy...	69
December	70
Egyedül az éjszakában	71
Elmesélném	72
A föld álma	73
A Kulai úton	74
Új tavasz	75
Áprilisi szikrák	76

Május volt	77
Ott az én hazám	78
... ha elmegyek...	79

Titkos jelek

Valami neszt hallok a bokorban,
fény nyargal át a fűszálak között;
álmodom: virágot kötök csokorba,
fát látok, mi friss zöldbe öltözött!

Valami zsongást, s illatot érzek,
szellő halkán dúdol a fülemben,
titkot súg valaki, vele repülnék,
pedig nincs is senki a közelben.

Fák kopár ágán ott a titkos jel,
suttogás téblábol a bokrokon,
apró rügy fakad, s szívére ölel.
Ó, jöjj tavasz, és csókolj homlokon!

Tavaszi varázs

Pattan a rügy és elbűvöl a lomb,
ezernyi színnel, úgy vár a kis domb,
tavaszi fénnel jött március el,
szív és a lélek is új dalra kel.

Moccan a fákon a madár sereg,
víg dala szól, fenn a pacsirta zeng;
kápráztat a fény el, szinkavalkád...
a tóparton lenn, még susog a nád.

Vágtat a szellő, kacagva ölel,
minden csupa báj, távol és közel.
Fényözön bűvöl, árnyat ad a lomb,
ezernyi színnel, úgy vár a kis domb.

A nyírfa diadala

Felszisszent a nyírfa,
szíven ütött hangja,
szél suhant át rajta,
megremegett lombja,
elinalt, visszatért
csúrte és csavarta,
szinte földig hajlott
karsú szép dereka.

Viharfelhők jöttek,
villámok cikáztak,
az ég erősen dörgött,
a szél meg őrjöngött,
mint a dúvad ment
neki a kis fának,
jajveszékelt, nyögött,
küzdött, erőlködött,
de ahány karja volt
mind hátracsavarta,
a nyár dühbe gurult
sötét zivatarja.

Az ablakból lestem,
egyenlőtlen harc volt,
szívszorító látvány
a küzdelmet látván,
szurkoltam a fának,
gyűlöltem a szelet,
de ereje fogytán
szelídült az orkán,
elszégylvén magát
odább is somfordált.

A nyírfa állt újra
egyenes derékkal,
levél szemeiből
könnyeket hullatva,
számlálgatta ágát,
megvan mind egy szálig,
boldogan sóhajtott,
csak a napra vágyott,
aki mint jó anya,
minden fájó könnyet
gyengéden felszárít.

Még kék az ég!

Ó, kék ég mennyire hiányoztál,
kísértettél, mint szürke árnyalak.
Eltöprengék, te is hiányoltál?
Nem mondd, hogy: már régen vártalak!

Hófehér pamacsok úsznak szerte,
a végtelen kékség megtántorít.
Mintha vízen szétszórt virág lenne,
téltől aszott lelkeket mámorít.

Megjöttél tavasz, s én nem láttalak
mikor toppantál be a küszöbön.
Itt vagy hát, nem hiába vártalak,
még lábadozom; hogy vagy, köszönöm!

Gyermekévek

Az úgy volt, hogy éltem
a természet ölén,
ringatott madárdal,
tündökölt a napfény.

Hosszú poros úton
társak voltak a fák,
és az út porából
kötöttem bokrétát.

A nyár varázsos volt,
bíbor hajnal keltett,
szüleim számúzték
égről a felleget...

Régmúlt gyermekévek
távol, messze ringtok,
szivárvány színekben
mind vissza ragyogtok...

Gondolatom ott jár
ismert ösvényeken,
nem jár arra senki,
és minden idegen...

...mégis ott vagyok én
e varázsvilágban,
ott, a tanya helyén
egy szál kis virágban...

Tükörkép

Kiskoromban nyári zápor, vihar után,
mezítláb a sárban futkostam langy-puhán,
egy-egy pocsolyánál bambán meg-megálltam,
leguggolva, benne képeket csodáltam.
Benne volt az ég is, csodálatos kéken,
fák lombja hajlongott, szél játszott a légben.
Hihetetlen szép volt, bárányfelhők úsztak,
boldog voltam, mikor a fülembé súgtak:
e gyönyörű képben, ahol kék az ég is,
guggolva, igézve, benne vagyok én is.

Úttalan utak

Fut a kis patak, vajh hová visz az útja?
Követem a parton, míg erőmből futja.
Akadályt nem ismer, átvág hegyen, völgyön,
káprázatos tájak vannak itt e Földön.

Útközben csodálom, hallom csobogását,
lombon átszűrődő napfény ragyogását.
Aztán megtorpanok, előttem szakadék.
Máskor villámcsapás, pedig derűs az ég.

Olykor megriadok, vad szél söpör végig,
később imám hallik a csillagos éjig.
A végső tördöfés már utamat állja.
Hajamat fésülöm szivárvány hajába.

Szivárványfolyó

Nap lepihent, este lett,
Hold örült a hegy felett.
Láttam folyót, réteket,
fák között a kék eget.

Fűbe lehemperedtem,
mély álomba merültem.
Hold ezüstje cseppre csepp,
szivárványszín folyó lett.

Hangtalan a víz suhan,
zongorán egy halk futam.
A folyó csak kanyarog,
innen messze csavarog.

Fond körbe e világot,
öntözz meg sok virágot.
Légy a Béke te magad!
...szivárványszín a hajad.

Patak is veled szalad...
benne Szeretet dagad.
Míg a földön körbe ér,
talán minden célt elér.

Talán...

Talán hasztalan kutatsz, oly nagy a világ,
én meg piciny vagyok, mint parányi virág,
eltakarnak füvek, aprócska levelek...
Fenn a csillagok közt, hiába ne keress.

Talán vágysz utánam, mégse ott fürkészsz fönn.
Oly csöppnyi vagyok, mint a szemekben a könny,
megbújok én kicsiny gyermekek szemében,
ne keress hát drága ékszerek fényében.

Talán úgy keresel, akár egy leletet?
Láthatatlan vagyok, mint könnyű lehelet.
Nem lelsz meg engem a hiú nagy világban,
megbújtam a szíved legmélyebb zugában.

Ars poetica

Nekem nem kellene hamis, hazug szavak,
Mely, mint a folyóvíz oly bőséggel fakad,
Csörgedezzen csak, mint illanó kis patak,
Duzzadhat nagygyá, ahogyan óceánok, tavak,
Megtalálom ott is, melyek az **igazak!**

Hajnal

Tűzpiros a hajnal messzi tetők felett.
Ez a homályos kép csak a múltból dereng.
Elfeledtek engem a csodás hajnalok,
Fűszálakon rengő könnycsepp-harmatok.
Remegő fénysugár ott fenn ragyog újra,
Sietnék karjába, hogyha rajtam múlna.

Üvegcserepek

Messzi távolban a köd gomolyog,
lopódkodik csendben, és becsorog
szívbe, lélekbe, hol ezer virág;
szemnek is kedves, tarka színvilág.

Ködhomályban baktató kisdíák,
kacsaringós utak, ködök lilák...
óvtak, vigyáztak anyai imák;
...homályba vesztek a haramiák.

Fátyolba borul, távol ring a múlt,
nem kanyarog már az a dűlőút,
hol megrakott málhás szekér halad,
rajt` üvegcserepek... s egyéb kacat.

Csillagfellegek

Azon a rég volt távoli kis tanyán
a szél muzsikál, s kószál a bús magány.
Akkor nem jelentett mást, csak gyönyört,
ma úgy érzem mégis, lelkem összetört.
Csak nyíló rózsát láttam, rózsaberkeket,
most űz valami el, messzire kerget.
Biztonság volt, szabadság, a mi otthonunk,
csupa napfény, boldogság volt e kis lakunk.
Lehet, álmodtam csak, csodálatos szépet,
jött a virradat, s az álom lelépett.
Nincs is ott semmi, mintha sosem lett volna,
nincs már a gyermek sem, aki akkor voltam.
Kergethettek álmot, mi értelme lenne,
téboly ez, hisz belülről vetíti az elme.
Emlékezni a szépre, néha oly nehéz,
ami elveszett, azt keresni tilt az ész.
Apró lábnyomok; ó, zöld egek...
Égre emelt szemek: csillagfellegek!

Csitul már...

Mesélj nekem, rég múlt időkről,
amikor még nem is éltem talán,
ott találtad magad a kis tanyán
apával egy kiló kenyéren, s almán
osztogatok a közös élet kezdetén,
mégis oly örömmel vártál anyám.
Meséld el, milyen volt hajdanán,
hidd el, oly boldogan hallanám.

Együtt csodáltuk a csillagos eget,
megmutattad a Göncölszekeret.
Énekeltél nekem nagyon szépeket,
most is csengnek fülemben a dalok,
énekelj még, édesanyám, hallod?
Elnémult már hangod is bennem,
csak a néma csend kiált odabenn.
Fényed csillagok közt keresem.

Ha álmatlanul forgolódom éjjel,
felkelve, az égen nézek széjjel,
bámulom egyre a Göncölszekeret,
mondtad ott leszel, integetek neked
bús sóhajjal, mit visznek a fellegek.
Csitul bennem olykor a fájdalom,
hangod hiányát nagyon fájlalom.
Lelkem mélyére zárom bánatom.

Éjjel, a Régi posta utcán

Sötét palástot borít magára az este,
csillagból font koszorú rejtve a szívembe.
Ismerős utcákon kószálok sötétben,
holdfényes falusi házfalak tövében.

Merengek a múlton, bennem ezer gondolat,
közben előttem jó anyám nesztelen halad,
mintha dúdolna, figyelem könnyű lépteit;

két kannát visz, a kútra igyekszik.
Lelkemben felsír egy emlék: kristálykönnyek...
vakon követlek, csakhogymelletted legyek.

Az éjszaka kábán forog, a Régi posta
utca sarkán az artézi kút már nem csorog,
s lelkem felnyüszít... csak a csend ácsorog.

A zúgó szélben meghallom sóhajod,
s te nem láthatod, amint gyermeked,
régiházadablaka alatt felzokog.

Kumuluszok

Júniusi égen hófehér kumuluszhegyek,
nézem csak egyre, pedig úgy vakít,
mint hideg téli napon, régen az udvaron
az ellapátolt csillogó hóhegyek.

A fákon zúzmara kabát volt, apa havat lapátolt,
készült a labirintus, kellett az út a kúthoz,
istállóhoz, ólhoz, a nagy szalmakazalhoz.
A magas hóból ki sem látszottam,

én, apró gyermek, fogócskáztam apával,
ő nem talált, mert én láthatatlanul futkároztam
a hóalagútban, kacagásom csilingelt ugyan,
de körülöleltek a magas hóhegyek...

...s most ott fent, az égen látom újra őket,
azok a magas hókupacok visszatértek.
Kis fekete pamacs kúszik fel, a kupacok
felett, mintha apa sapkáját látnám,

ahogy emelkedik fel hólapáttal a vállán,
– hahó, apa! – kiáltok fel boldogan, s
magamról megfélelkezve, mint csintalan,
virgonc gyermek, apa karjaiba úgy repülnék.

Hajnali fény

Csak tanyán érdemes hajnalban felkelni,
sietve kitárni az összes ablakot,
még rajtacsípem az alvó természetet,
aztán figyelhetem, amint kél, a Napot.

Kertben a fűszálak harmattól ringanak,
ha figyelek, látom, amint kikel a mag,
amott egy szál virág lomhán bontja szirmát,
a búza már sárgul, hol nyár csihol szikrát.

Olyan azúr eget, azóta nem láttam.
Ahogy a mezőszag becsap a szobába,
olyan jó illatot sehhol nem találtam.

Ahogy a fa rezzen első rigó füttyre,
úgy rezzenek én is... mindez már sehhol sincs...
csak a féltve őrzött régi emlékekben.

Fák

Ó fák, ti örök hajlongók, szépek,
lágyan zenét susogók, s a képek,
oly bájosak így ősz elején, rótek,
aranysárga, bíbor színben égnek.
Ti, az örök barátok, hisz régen,
veletek osztottam hitben, reményben;
hullajtottunk könnyet együtt az őszben,
vigyáztam álmotok zimankós télben.
Ó fák, fények, hosszú léptű évek,
beismerem, hogy most kissé félek,
vajon, meddig lesz nyugodt álmotok,
ha többé rátok nem vigyázhatok...

A kétszínű

Szemedbe nevet, kedélyes szavak,
hiszed jó barát, elakad szavad;
kedves, hízelgő, oly mézes-mázás,
háta mögött már nem olyan nyájas.
Nem fontos senki, csak önnön maga,
a barátságnak nincs íze, szaga;
spanyolfal mögül villan tőr, s nyele,
sóvár-irigyen hátba dőf vele.

Kóbor golyó

Ezüst labda a tó felett
vítükörig ereszkedett,
alig-alig érint vizet,
aztán néha megmártózva,
lassan-lassan úszik tova.
Hegytetőn ül arany labda,
huncut kis srác legurítja,
gurul-gurul, messze-messze
horizonton túl elveszve.

Kóbor golyó,
éjjel bolygó,
hol ezüst,
hol arany golyó,
felhők mögé bújik, ballag,
titkolózik, kúszik hallgat,
csak éjjel jár halvány fénnel,
titkot hoz és titkot visz el.

Olykor kifli,
máskor fél sajt,
vén, öreg Hold
kereket old!

Kelekótya április

Ragyogott a nap, szép volt az idő,
könnyű öltözetben indultam el,
öt perc múlva zuhogott az eső,
esernyő híján bőrig áztam el.

Mint ázott veréb baktattam tovább,
lesve az eget, hogy most mit ígér,
fáztam, rajtam összegombolt kabát,
de jött a napfény, mint falat kenyér.

Ruhám szárította kerge szellő,
kabátom alá bújt, incselkedett,
messze száguld már a sötét felhő,
április?... – Kelekótya kikelet!

Dúdoló

Sötét a rét már, alszik is talán,
nem futkos nyuszi, nem zizeg bogár,
paplan alá bújt sok színes madár,
megadta magát a csendes határ.

Kis fejed hajtsd le, édes álom vár,
hallgasd a csendet, kint senki sem jár,
Hunyd le a pillád, száll álomtündér,
fejeden, fonva friss virágfüzér.

Alszik a pipacs, a búzavirág...
tudod-e: éjjel a tátikák lilák!
Ablak alatt szól tücsök szerenád,
kelő nap szórja rád dús aranyát...

Rám borul az ég

Fekszem lehunyt szemmel,
fent sátorszerű lomb,
kis madárka cserreg,
elrepül minden gond...

Álmodom zöld mezőt,
amit folyó szel át,
a Nap ráborítja
aranyló sugarát.

Erdőben ha járok,
lám, kis patak szalad...
tengeren homokvár,
mert ott mindent szabad...

Ha jó az alkonyat,
s minden elcsitul,
feljő az öreg Hold,
vén ránca kisimul.

Ó, édes áhítat
a természet ölén...
mind visszainteget
emlék-tündérvilágán.

Hiúság

A lemenő nap átsüt a felhőkön
bíborra varázsolvá az eget,
öntelten gyönyörködnek színükben
lenn a tó tükrében a fellegek,
majd lebukik a nap a horizonton,
sötét homály borul a tájra,
eltűnt a pompázatos szín, a tó
tükre is bezárult előttük mára,
a hiú felhők dörgő haragra gerjedtek
s villámokat szórtak a világra.

Hópihetánc

Hópihe hull le, táncol a szélben,
jobbra, kacéran balra is libben;
ajkam mosolya szétterül csendben,
úgy gyönyörködöm a hópihében.

Tántorog szegény, már beleszédül,
a szél-muzsika is elcsendesül.
Végre megpihen csupasz faágon
puha ágyat vet - szép lesz az álom.

Húsz év után...

I

Az alsó rakpart lépcsőjén ültem,
hagytam nyaldossák lábam a hullámok.
Ültem némán a múltba merülten,
hallgattam, hogy locsog, fecseg a Duna.
Egyszerre megrohant az emlékek árja,
zavaros, hűvös volt, mint a Duna hulláma.

Szemben a túlparton a Péterváradai Vár
régi ismerősként integet felém.
Tornyát, majd romos falait néztem,
hiányzott a híd, mit a bomba széjjeltépett.
Hazám volt e haza, mely most oly idegen.
Nem én mentem el, ő hagyott el engem.

A Duna csak folyt, lustán, kényelmesen.
Kutattam lázasan a múlt mély vizében,
otthonom volt egykor ez a város,
itt sétáltunk a parton régen te meg én.
Fészket raktunk, mint szorgos fecskepár,
készült az otthon, jött a fiú, majd a lány.

Ma is érzem őket és emlékezem.
Apró gyermekségük minden percét áldom.
Az a kor volt maga a mennyország,
mint ki Istennel tölti boldog napjait,
úgy éltem meg, s visszaidézve a múltat,
ma is hallom boldog gyermekkacajukat.

II

Apám borbélylegény volt, majd katona,
a korban, mikor nemzet nemzetre tört.
Húszévesen a sors az orosz frontra sodorta,
de nem hagyta ott elvérezni, hazajött.
Csakhogy akkor itthon új haza fogadta,
s még három évig az új hazát szolgálta.

Nem adta meg magát, haza jött feledni,
menedéket talált távol egy kis tanyán.
Száműzetésében osztozott egy leány,
nagyon fiatal, szolid, ő volt az én anyám.
A boldogság szigete, hol szabadság volt, béke,
ott nőttem én, ez volt gyermekkorom éke.

„A Dunának, mely múlt, jelen s jövő, öleli,
egymást ölelik lágy hullámai.”
A sodródó víz hozza apám halk szavát,
a födrek közt látom anyám kedves mosolyát.
Úgy érzem, hogy ők én vagyok már.
Itt élnek bennem, gyenge létemre
így vagyok erős, ki korával viselős.

III

Új hazában nőtt fel a két gyermek,
dolgozó férfit és nővé érettek.
Most rajtuk a sor, hogy megmutassák,
mivé lettek, mire képesek.

Tudom, csalódnom nem kell bennük,
bárhol, bármikor, megállják helyük.

Nézem a Duna habzó hullámait,
zavaros vize az én hányatott múltam.
Rég láttalak, hallod? Emlékszel-e rám?
Jártam sokat itt partjaidnál,
hallgattam bölcs vized fecsegését.
Hosszú idő telt el, mégis ifjabb vagy, mint rég.

Rajtam viszont jól látszik az idő múlása.
Párommal partodon újra kettesben,
keressük a régmúlt emlékeket,
felidézzük ifjú éveinket.
Most utoljára, talán többé már nem jövök.
Ég veled bölcs Duna, mindent köszönök.

A szerző megjegyzése:

Ez az önéletrajzi versem, Újvidéken, a Duna parton
íródott, József Attila „A Dunánál” című
költeménye nyomán. Idézőjelben, József Attila sorai.

Hűtlenségem

Most is látom a tanyát ott állni,
megroggyanva, a meszet mállani;
a fájdalom csorog le faláról,
bús nóta szól apáról, anyáról.

Naphoz, csillagokhoz fohászkodom,
képzeletben azt az ösvényt járom,
kérdézetem nyíló virágoktól:
ismertétek, vajon hol találom?

Mért mentem el, és hagytalak árván?
Én a hűtlen, s most már csak nekem fáj.
Ott, az a föld, emlékezhet még rám?
Kérdezem,... de senki sem figyel rám.

Hontalan

A tanya, gyermekkor már csak bennem él,
kődbe veszett múltat sirat az őszi szél.
Szüleim hideg sírköve sem üzen;
régi otthonban már nem lángol tüzem.

Elhagytam fészke, hazám mindörökre,
ahogyan kő csobban, bomlik körökre
a víztükör, az ég is beborul, villámlik,
vihár dúl, idebenn jéghegy csillámlik.

Nincs nekem hazám, sehol e földtekén,
repüljön hát e hontalan költemény!
Sodorja őszi szél sóhajtásaimat,
bús fellegek vigyék eltűnt álmaimat!

Hiába

Hiába minden. Álmodtalak téged.
Álom voltál ott, a messzi réteken,
kék égbolt, s virágszirom volt a képed,
csillagfény, sápadt holdsugár keretben.

Hiába minden. Csak álom maradtál.
Hiú ábránd volt, hogy futnál, szaladnál;
volt ott délibáb, menny és volt pokol is,
gyöngyharmat hajnalon tűzpiros tövis.

Hiába minden. Maradj most már álom.
Édes álom, ami messzi múltba vesz,
enyém lesz feletted a bús hatalom,
mi fájó szívem legmélyére evez.

Álmomban...

Álmomban fentről szemléltem a Földet,
különös volt, mert nem láttam embert;
nem járt autó, busz, villamos... egek!
Kihalt volt minden, az utcák, a terek.

Nem láttam gyereket, senki sem küszködött
csak fű tört fel a város kövezete között;
nőtt a gaz, gyom lepte be és rút közöny,
börtönök udvarán liliumözön;

nyitva voltak kapuk, s omlottak a falak,
mindenütt szél csapkodta ajtó és ablak.
Láttam fecskét, rigót, sok-sok galambot,
fenn a magasban a pacsirta dalolt.

Néztem: élt a város, mint egykor, élt a Föld,
minden csupa virág volt, és gyönyörű zöld,
ide végtelen béke és nyugalom költözött.
Csak éppen ember nem volt az élők között.

Múltban és jelenben

Őszre fordult, sírdogál az ég is,
szél vágta végig a városon,
a fellegek egymást hajtják, úzik,
a kétkedés a szívekbe oson.

Nap mosolya kacsintgat most reám,
felleg száguld gyáván szelek szárnyán,
egy kis tócsát kerülök a járdán,
belenézek... tán csodára várván...

Ott megállok... nézem a pocsolját,
s benne a képet, mit a múlt idéz:
guggol egy kislány, látom mosolyát,
Úgy elrévedek... szinte megigéz.

Az a gyermek – ebben a delejben –
ott guggolt a tükörbe meredten...
látom magam, múltban és jelenben,
a tócsában; s mily kék az ég felettem!

Nem lesz úgy...

Már semmi sem lesz úgy,
ahogy régi téli esteken,
amikor csüngtem apa ajkán
csorduló meséken,
sült tök illata lengte be a szobát,
aztán vártam a reggelt,
hogy érezzem, anya-sütötte
friss cipó illatát.

Olyan nyári este sem lesz többé,
mint amikor az illatos réten,
holdvilágnál szénát gyűjtött a család,
s a csillagokkal teli égbolt
egészen elvarázsolt,
ahogy mosolyogva kacsintott le ránk,
s a lelkem legmélyére raktároztam
a lucerna fűszeres illatát.

Dermesztő tél van a szívemben,
nem áll már az öreg platán,
és az akác-sor ott a ház sarkán...
Mindenki elment.
Maradt csupán a kósza szél,
s az őszi ég alatt éledt emlék.
A sárgult levelekkel most
boldogan utánuk mennék.

Nem lesz úgy... (2)

Úgy sem lesz már többé,
mint amikor gyermekem fürösztöttem
a régi házban, ott a kandalló előtt
lubickolt vidáman,
s a jó éjt puszi után,
lestem sután,
ahogy lecsukódik pillája,
és boldogan mosolyog álmába`.

Nem lesz már úgy sem többé,
mint mikor az asztal körül kergetőztünk
a gyerkőcökkel...
csak néztem gondtalan szemekkel,
hogyan borul fel a rend,
visszhangzott a kacagásuk megtörte csend,
s egész napi fáradtságom elillant
e boldog pillanat alatt.

Most néma csend honol a szobán
ősz alkonyórán,
kirepültek a madárkák
s velük tűnt a derű.
Hallgatom csak a csendet,
merengek:
mily gyorsan múltak el az évek felettem,
s megköszönöm, hogy boldog lehettem!

Éjjel

Aluszik a Hold... ám jönnie kell,
minden elpihent, nem késhet ő el.
Nyújtózik ott, hol az árny és a fény,
homlokán ráncait kendőzi el.
Méltóság benne, ezredek óta,
útjában csillag, ősrégi nóta...
felsír valahol, lent egy kisgyerek,
kutyák ugatnak, madárka cserreg...
fényét szórja az öreg Földre le,
mosolyog csendben: az ő éjjele...

Maroknyi búza

Mezők, búzatáblák, dús kövér kalászosok...
múltból derengnek ily pazar látomások,
emlékek könnyedek, könnyeket pergetnek,
mint érett kalászból a szemek peregnek.

Tenyeremben íme, kövér búzaszemek,
csak egy kis maroknyi, sora elszállt évnek,
olykor mosolyogva vissza-vissza nézek:
egy maroknyi búza csupán csak az élet.

Távoli üzenet

Az a távoli csillag rám kacsintott!
Néztem az ágyból, az álom még ingott;
mintha szomorú lenne, halovány volt,
de néma a Hold, s az üzenet holt.

Aztán ablakba könnyökölve néztem,
a messzi űrből üzenet jött, s kérdem,
vajon ki, és mit akarhat mondani?
Könnyezve, magamba kellett fojtani.

Vallomás

Szeretlek!
Mint esőt a szomszéd föld,
attól lesz minden csupa zöld;
Mint égbolt a tengert,
tükörbe nézve, álmat kerget;
Mint erdőt a patak,
átöleli, mint földet az utak;
Mint éjszakát a nappal,
indulnak mindig tiszta lappal;
Mint hold az éjszakát,
mosolyog évezredekén át;
Mint napfény a földet,
várja a hajnalt, örül, hogy kelhet.
Én így szeretlek!

Májusok

Új zöld ruhában itt a május,
csalafinta, akár egy mágus,
terít elénk szép gyepszőnyeget,
a fák közé rajzol őzeket.

Régen volt, egy régi májuson;
giling-galang – Apa átoson`
ég-vizekre, némán evezve,
szívemet mély bánat sebezte.

Lélekbe markoló fájdalom,
ha akarom, ha nem, fáj nagyon.
Sok év után, újabb májuson:
Anya köszönt el egy hajnalon.

Az égre nézek fel: fellegek!
A játszi szellővel ellebeg.
Jutnak eszembe rég` májusok
hallgatom, a szellő mit susog...

Évfordulók...

Csillagvirággal szórt az éjsötét égbolt,
arra járva kötök belőle egy csokrot
drága szüleimnek; sírotokra rakom...
az éjszakában a legszebben ragyogjon.

A vén Hold is felkel ósdi nyoszolyából,
felismerni vélem kedves mosolyáról.
Hány évezrede már, égi útját járja...
hírt nem hoz, nem visz el, őt senki sem várja.

Álomból ébredve a holdfény hívogat,
két karjában ringat, kedvesen simogat.
Mintha hajítana jéghideg márványra...
kába álom után könny hull a párnámra.

Emlékek

... emlékek, emlékek, hát miért
gyötörtök engem?...
Senki, semmi sincs már abból,
hol gyermekké lettem.
A múlt köd-fátyolán olykor
átvilágít a nap,
csak hogy jobban fájjon az,
hogy már semmi sem maradt...

... ily gyötrelem-terhes órában
összecsap bennem
az üdvözült gyönyör, s az iszonyat;
szép volt ott lenni Veletek...
de rég az égben vagytok;
... és már én sem vagyok ugyanaz...

Örök körök

Hogyan fejteni meg a titkot,
ahová ember még el nem jutott?
A végtelen univerzum mit rejt?
S a végtelen, vajon hol ér véget?
Azért végtelen, mert véget nem ér?
Vajon meddig tarthat az örökké?
Van olyan, hogy végtelen és örök?
Vagy körforgás van, körök,
örök körök?

A mesék véget érnek

Még olykor álmaim rátalálnak a
ködös útra, s mesés szövevényeken
át odavezetnek, hol a kis tanya állt.
Fehérre meszelt házikó kobakján
piros sapka volt, két oldalán
egy-egy akác-sor dacolt viharral,
széllel, ha beborult az égbolt.
A kapuban magas platán köszönt,
nem is volt más a két kapu fölött,
csak sárga pitypang a zöld fű között,
s a gyermekláncfű pihéit fújva, a
széllel a messzi magasba szökött.

Gyermeki örömmel a zöld mezőn
lepkéket kergettem, suttoztam
a széllel, vadvirágot szedtem,
vagy csak ámulva néztem széjjel,
ahogy a határtalan tér, s a napfény
átölel. Madarak hada költözött oda,
daluk elbűvölt, a természet zenélt,
mesék tálalva voltak szertesét.
Mindenütt zene volt és illatok...
szedtem búzavirágot, pipacsot,
a tisztessű, és mogyoróvirág ontotta
békésen édeskés illatát, miközben

fejem felett a pacsirta dalolt;
ó, mily szép volt, ma már csupán
emlék maradt; olyan rég volt,
talán több száz éve, amikor végleg
elköszönt a tanya, s én hűtlen,
már városban mentem haza.
A tanya képe nem fakult soha,
ma is él emlékeimbe vésve mélyen,
csak éppen a fonalat nem lehet
visszatekerni a gombolyagra,
mert minden mesének vége...
Egyszer csak vége!

Lehetnék...

Lehetnék felhő az ég csodás kékjén,
lehetnék virág, a föld legszebb rétvén,
lennék fénylő csillag a sötét éjben,
szép köröket írva,
glóriát festenek időben és térben.

Lennék akácfa, illatokat ontó,
madárfióka, szárnyat bontogató,
lehetnék mag, mit elvetnek a földbe,
szárba szökkenve
írnék, zöld véremmel, verseket az égre.

A Göncöl szekerén

Csodás gyermekkorom hozzátok fűz,
minden szép emlékem csak felétek úz.
Hívott a munka, ültetek szekérre,
csorgó könnyel néztem, mégis mi végre?
Most esténként lesem a Göncölszekeret,
csakis ott láthatlak most már Titeket!
Kissé több képzelőerő kellene csupán,
integessek, mint egykor, a túnt szekér után.
Ott fenn esténként kigyúlnak a fények,
sírotokon meggyúlnak a mécsek.
Ölelésetek tűzforró melege,
szeretetetek átható ereje,
szívemben él, még csordultig van vele,
jut mindenkinek, aki kér belőle.
Sírotok ma ezer virág alatt roskad,
lelkem harangjai értetek konganak.

Valahol lenni kell...

Valahol lenni kell fényes égi háznak,
ahol helye van, kit itt lenni megaláznak,
kit nyomorba dönt sorsa, híd alatt lakik,
tárva álljon ez a rejtett kapu, nekik!

Valahol lenni kell égi étteremnek,
szegény éhezőknek, akik ott teremnek,
gyötörte őket már éhség, földi bánat,
valahol kell lenni jó nagy lakomának!

Valahol lennie kell egy égi lantnak,
hogy eldalolhassa dalát, kinek vannak.
Találjon szerelmet, ki itt sosem lelte,
a befejezetlen művet, befejezze!

Néma csend

Nagy, mélységes lelkemben a csend,
gyászom némaságra int, hisz rend
kell legyen szívben és lélekben,
az ősz itt kószál már a kertekben.

Elcsitul a határ, ringatja az álom,
a vándormadarak túl vannak már
néhány határon; a természet még fáj
kicsit, de túl lesz ő is a halálon.

Csak néma csend kiált, itt legbelül
éget, mardos a kín, s ott legfelül
az ég kékje halványabb, bomlik körökre
távolodik egyre, elhagy mindörökre.

Bűntudat

Fut, fut a poros úton, lelkében rettegés,
valami szörnyűt vétett, a megbánás kevés;
mezítláb poroszkál, a könnye is csorog,
öklével szemét törölgeti, lelke zokog.

Tűz a nyári nap, önti rá forró sugarát,
a parázs, poros út megőrzi apró lábnyomát,
kifulladás, nem lehet egyszerre futni és sírni,
a szíve szakad meg, ezt nem lehet kibírni.

Gyötri a bűntudat, olyan nehéz a lelke,
jó szüleinek vétett - oly nagyon szerette.
Anyja ott talált rá, a forró út porában,
zokogva indult eltűnt kislánya nyomában.

Szívére ölelte, meglelte féltett kincsét,
letörte a kis szívet szorító bilincset;
Anyja karjában megnyugodva megfogadta,
amíg él, jó szüleit meg nem bántja soha!

Most más az ősz

Bágyatag mosolyt küld már csak felénk a nap,
a kora hajnal hideg levegőbe harap.
Enyhült kánikulai korbácsa a nyárnak,
odafenn hófehér bárányfelhők szállnak.

Elnézem a fákat, mily gyors a változás,
platánokon, nyírfákon a lomb: álmodás!
néhánynak levelét megperzselte a nyár,
míg másoknál még mindig zöld ruha a sztár.

Most az ősz nem olyan színpompás mint máskor,
munkáját augusztusban elhappolta a nyár.
Szellő szóra hullnak megperzselte levelek,
ősz-varázs színeket hiába keresek.

Az utolsó levéllel

Kegyes volt hozzánk és festői az ősz,
a fákon még itt-ott sikolt egy levél,
magányosan ring, félelmet legyőz,
elmúlt, csodás szép tavaszról regél.

Fára másztam az utolsó levélért,
nem is oly rég, de már aggok csontjaim,
inkább sóvárgok újabb ölelésért
új tavaszt hajtó, éltető lombjain.

Látod, amott jó már a jeges szellő,
dérrel hinti be majd még sötét hajam.
Kis levélke, te halkán szökellő,
veled megyek egyszer én is hangtalan.

Sóhajt a rét

Nagyokat sóhajt a rét,
a fákon zizzen a még megmaradt levél,
ez ellen semmi sem véd,
álomba merül a táj, gondolat elvetél.

Nyüszítve suhan rajt` át
a nyár szédítő álma, s már a fájdalom
teríti akaratát,
nem törődve vele, mennyire fájlalom.

Most ködcsuhába bújik
a mező, majd hófehér, csípős, vacogó
lesz álma, a Nap kúszik...
aztán beletúr szivárványszín ragyogó
hajába.

Képek az égen

Festő festette az égi kékre azt a hófehér felhőcsodát?
Láthatatlan ecsete alatt szerte guruló felhőcsapat.
Zizegnek az esteli szellők, mintha hallanám: egy tehén
felbőg...
száguldanak a fellegek, jaj félek, hogy megint ellebeg...

*

Mint filmen, úgy peregnek a képek.
Látod? Apa szénát ad a tehénnek.
Anya sajtárral kezében...
új teret ad a reménynek.

*

Arrább a virágos réten kicsi lányka hófehérben,
bokrétát tart a kezében... minden oly valóságos...
Mohón nézem a filmet, mint valami égi ígézet!
Hol volt, hol nem volt, egyszer... túl az üveghegyeken...

*

Félhangon, százszor elrebegem...

Árny suhant...

Álmaimban látom néha még, a
régi világot, hol a hódunna leple alatt
szunyókált a föld és a mag.
Látom a hólepte határt, és azt a
régi kis szobát, hol a nagy dunna alatt
aludtam az igazak álmát.
Érzem a tavasz illatát, hallom a
föld sóhaját, mikor a búza zöldell a hó alatt,
majd kisüt a Nap, kizöldül a határ
néhány röpke óra alatt,
... s én táncot lejtek, akár a tűzmadár.

Akkor még ragyogtak a csillagok,
... úgy éreztem a Tejúton ballagok...
szédítettek csodálatos illatok:
akác, gyöngyvirág, pipacsok...
elhagyatatok...!
Nincs már ott fedél, nincs aki mesél...
... lehet álom volt csupán...
csak egy árny... ami fáj,
amikor átsuhan az emlékezeten...

Léleksikoly...

Barangolok dűlőutakon, mezőkön,
hol gyermekként szökelltem
mint egy őzgida,
az útszéli fák mindegyike köszön
a régi ismerősnek: egy volt kisdíák,
suttojják tova...
Ébredni akarok, látni, hallani!...
Nem szól senki, csend mindenütt,
hánykódom párnámon,
pókhálófonalba ütközöm,
lángnyelvek nyaldossák arcomat,
szomjas sóhajtás-özön...
jéghideg lehelet,
gomolyog valami borzongás, ködös...
... fakuló idő
csapong, regél, könyörög...
... sikítok...
útszéli fa gyökér-karjai közt
egy hajdani gyermek nyöszörög.

Talány

Van egy szempár,
ki tudja hol jár?
Régóta kísért,
ki tudja miért?

Valaha régen,
szemébe néztem,
égszín kék volt,
tengerben égbolt.

Úgy megigézett,
pedig csak nézett.
Ó, mily rég volt,
tán igaz sem volt.

Mint a mesében,
sok-sok év múlva,
szembe jött velem
a kék szempár újra.

Összerezentem,
magam sem értem,
szívem megdobbant,
lelkem túlcsurrant.

Megállt előttem,
szemébe néztem...
ugyanoly kék volt,
mint valaha rég volt.

Most is csak nézett,
újfent megigézett.
Felröppenő kék folt...
egy jégmadár volt!

Ne add fel!

Küzdesz erő felett, beléd rúg az élet,
nem bántottál senkit, mivel érdemelted?
Úgy érzed feladod, nem bírod már tovább,
erőd is elhagyott, összevered bokád,
csak még néhány lépés, összerogysz és elnyúlsz;
megbékélsz a sorssal, felkelsz, s tovább indulsz.

Felkelsz, tovább indulsz már-már lelkesedve...
elaléltnan rogzysz le egy út menti kőre,
bámulod az eget, csakhogy rád nem szakad,
összeszeded erőd, feladni nem szabad,
bármi történjék is, küzdeni kell tovább...
Ott a távolban már a nap ragyog terád!

Álmaim, dalaim...

Álmaimban mindig virágok közt járok,
bármerre fordulok, virágot találok,
vannak sárgák is, meg pirosak, fehérek,
dallal hívlak téged, messze száll az ének.

Üzentem már érted suttogó szellővel,
száguldó felhővel, sárgult falevéllal,
éjjel pislákoló csillagok fényével,
árva szívem minden sajnó reményével.

Hajamba már virágkoszorút is fontam,
karjaim színpompás csokrokkal megraktam;
feltűnik alakod, amott a fásorba',
futsz felém, s repülök ölelő karodba!

Már nem játszom

Szemed úgy ragyogott a lelkem mélyén,
mint fénylő csillag fenn az ég sötétjén,
oly lágy-finoman, könnyed-simogatón,
mint büszke holdfény ott lenn a sima tón.

Messze mentél, mégis messze tőlem,
talán nem tudsz már semmit sem felőlem,
bennem sajog még minden szép szavad,
eljátszottam azt, hogy neked szabad.

Eljátszottam mennyire szeretlek,
vágyódásom is, hittem azt, hogy kellek.
Évek jöttek, évek mentek csendben,
Rájöttem, hogy semmi sincsen rendben.

Évtizedek múltak, s túl a hatvanon
újra bekopogtál az ablakon.
Nem játszom már! A szél hordta porok
finoman befedték régi lábnyomod.

Lethargus

Furcsa térben bolyongsz, elmennél, indulnál,
vár valahol egy vonat, vagy hajó talán...

Nézlek csak, tehetetlenül, kétségbeesve drágám,
ki tette ezt veled, és mi lesz ezután? szemembe
könny szökik, nézem mozdulatlan tested,
szólnék, de a hang is bennreked, az indulat
mint lávafolyam gyúlik bennem, kitörni készül...
Most kezded megrándul, szemhéjad is mozdul,
füledbe súgok, lesem az ajkad, várom, hogy
szólj: – csak tréfa volt, semmi sem igaz! –

De te nem hallasz, csak fekszel, hetek, hónapok
vagy ki tudja mióta, csak a gép monoton zúgását
hallom, ami téged éltet. Meddig még?
Ó, remény hol vagy most, messze kóborolsz,
– közben te küldesz felém egy utolsó félmosolyt –
indul a vonat, túlköl a hajó... s a gép egyenletes
zúgása sípolásba csap át... s én lerogyva
nyüszítve, gyorsan rebegek el érted egy
végső imát!

Egy ölelést...

Nem kérek mást, csupán egy ölelést...
a régi kacagásra éhezem;
aztán mesét mesélnél, csendeset,
végig mesélnéd az életem...
Apa!... most is hallgatnám a meséd,
későn ismertem fel valódi becsét,
belekiáltom az éjszakába:
barangolnék veled Óperenciába`!...
Messze mentél, régen,
nagyon messze,
csillagokkal üzensz néha este...
Huszonöt kemény év nélkülöd...
osztott a sors jót, rosszat, (még milyet!).
Már a hangodra sem emlékezem...
... a szereteted van itt velem!

Anya mesélj!

A csend bölcs mélységeit hallgatom...
oly jó lenne most hangod hallanom.
Mesélhetnél, milyen volt a világ,
gyerekként hogyan vészelted át,
öt testvérrel, a háború borzalmát...
Mesélnél, hogy ismerted meg apát,
milyen volt rajta a borbélykabát*,
láttad-e, mint vágja mások haját?
Anya mondd, mindig jó volt hozzád?
Oly szép vagy az esküvői fotón,
egy gavallérral az oldaladon.
Elmondanád, milyen volt életed,
amikor még nélkülem élhetted?
Mesélj Anya, mesélj nekem sokat...
mindig féltél, elmegy a gyorsvonat.
Mesédet mily boldogan hallgatnám,
ha az idő kerekét visszaforgathatnám.
Mondd el Anya, jó gyereked voltam,
vagy neked sok bánatot okoztam?...
Hideg kő takar el előlem zordan...
... most is kedvenc virágodat hoztam!...

*borbélyköpeny

Ördögszekér

Az égen szakadozott, rongyos felhők,
lesz-e még egyszer birkanyáj belőlük?
A szél őket csak egyre úzi, hajtja,
szanaszét kergeti, s nem simogatja.

Távolban vonul a magas hegyorom.
Vajon mi van ott, hol a hegy véget ér?
Innen úgy tűnik, az éggel összeér;
Itt a pusztán meg fut az ördögszekér.

Illanó lépteimet köd lepi be,
takarja a múlt lágy mohaszőnyege.
Rám borul az ég, s a föld néma csendje,
úgy alszom el majd, amint fák az őszbe`...

Egyenruhában

Szürke, búskomor novemberi nap,
baktatok némán az ablakok alatt,
benzingőz, füst, szmog leng mindenütt,
fuldoklom a természettel együtt.

Egyszerre csak egy kis térre érek!
Játszótér, sok fával, kicsi, kerek.
Milyen más a kép, kellemes, meleg,
hangulatom is átvált, nevetek.

Megyek a téren, valóságos csoda,
a kicsi körben ragyog a napocska!
Néhány lépcső, s elhagyom a teret,
mintha visszatérnének a fellegek.

Balra áll két égbenyúló nyárfa,
lenn gesztenyék, hársfák egyenruhába`,
beragyogják aranysárgán a teret.
Jön egy fuvallat, s mindennek véget vet!

Megkéssett vallomás

Őszi nap simogat langyosan, kedvesen,
ugyanúgy, ahogyan te szoktál édesem;
a szellő is cirógat lágyan, csendesen,
nyugalmamat ezúttal mégsem lelhetem.

Az ég azúrkékjén egymást űzik, hajtják
káprázatos hófehér kumulusz-csodák.
Bámulom, szívemnek oly kedves mindenik,
szemem elé tárják emlékek garmadát.

Kietlen ősz van a szívemben - ám legyen!
Hiszen megettem már kenyereim javát.
Míg az ősz idézi bennem az elmúlást,
futok elrebegni egy elmaradt vallomást.

Fordult a kocka

Nőttem, mint fűben a gyom, vadvirág,
a természet lágy ölén ringatózva.
Akkor még értettem a fák szavát.
Hittem, értem fakadnak a rügyek,
miattam borulnak virágba a fák,
értem öltöznek új zöld ruhába,
az édes gyümölcsöt nekem érlelik,
nekem öltöznek zúzmara kabátba.

Éreztem, mikor ébrednek tavasszal,
új reménnyel, örömmel, gazdagon.
Félelmüket is éreztem nagyon,
vigasztalni őket hogyan fogom?
Karom köré fontam, fülébe súgtam,
máskor rettegve sítottam magam is,
mindaddig, míg megvigasztalódva,
talán új reményt adtam nekik is.

Most? Most nem értem a fákat.
Lehajtott fővel, meggörnyedve járnak.
Mintha süketek lennének és vakok,
némák is, hisz jajszót sem hallok.
Ők sem hallják a szót, a vigasztalót.
Nem jut el szó lélektől lélekig.
Állnak dermedten, mint élő holtak.
Pedig az élet ősze nekem közelít...

Megállj! Lehet, hogy fordult a kocka?
Nekem van szükségem az ő vigaszukra!

Benne vagy...

Benne vagy:
minden fűszálban, fában, virágban,
holdfényes éjben, széna illatában,
kusza nyár végi megfakult képben,
cirógató lágyszélben.

Benne vagy:
minden apró villanásnyi fényben,
múló nyárban, hóba ájult télben,
rügyfakasztó tavaszébredésben,
búcsúzó őszi páratlan színében.

Benne vagy:
jó szóban, mosolyban, ölelésben,
a temető mélységes csendjében,
a madárdal víg üzenetében,
s itt vagy, érzem, e suta kis versben.

December

Színpompás ősz messze szöktél.
Vén december, hát megjöttél?

Túl a falun alszik a táj,
arra még a madár se jár,
jó vastagon hó borítja,
mintha csak sivatag volna,
a horizontot kémelve,
föld az éggel összeérve
ott messze a semmiségbe.

Bokrok ága csontváz tenyér,
kezemben egy darab kenyér,
cinegehad ott koldulgat,
morzsát szórok és magvakat.

Hosszú a tél, már nem vonzó,
ez csak gyerekeknek való,
ahogy az ember megvénül,
meleg szobába menekül,
álmodozik új tavaszról,
rügyfakasztó márciusról,
nem szereti már a telet,
messze kergetné a szelet.

Neki bizonygasd december,
nem is vagy te oly rossz ember!

Egyedül az éjszakában

Távol a város zajától,
távol, a pusztaságban,
egyedül
a magányos éjszakában.
Távol társaitól
a messze zsongó zúgásban,
amikor vihar közeleg.
Itt mélységes a csend.
Ki figyelmezteti őt
a veszélyre?
A föld halk szívdobbanása,
vagy égi hurok adnak
titkos jeleket?
A csupasz öreg tölgyfa
áll a csillagos éjszakában.
Sziklaszilárdan,
egymagában...
Talán a fények színe,
vagy a színek fénye
valamit súg a fülébe,
s álmában összerezzen.
Végtelen távoli fények,
szél hozta titkos üzenet,
csillagok cinkos fénye,
társak a didergő, fagyos éjbe`.

A szerző megjegyzése: Daróczi Csaba azonos című művészfotója ihlette.

Elmesélném...

Mesélnék neked a régi kis tanyáról,
piros cserepes volt ott a fák között
a domboldalon, kinn a zöld határon,
ott nőttem én a zöldülő fű között;
Mesélnék a lapályról, hol vártam
a gólyákat, fűben ülve, lenn,
aztán egy csokor gólyahírral
leptem meg anyát minden reggelen;
Elmesélném a fecskék érkezését,
ami mindig ünnep volt nekem,
csiviteltek a kifeszített dróton
s csak hallgattam mit mesélnek fenn;
Mesélnék az ősziről, levélhullásról,
amikor a fákkal együtt sírtam én,
s a télbe ájult hófehér világról,
száncsengőről, vidám kacagásról.

Elmesélném neked, hogy miért fáj,
amikor tavasszal zöldbe borul a táj,
miért könnyes olykor a szemem,
amikor búcsút venni kell örökre tán;
Elmesélném, a ledőlt házfalakat,
ott merednek roskatag-csupaszon,
hogy az egykor dús zöld legelő,
nem zöldül már, felperzselte az idő;
Elmesélném, a jéghegyek olvadnak,
pusztít minden: aszály, földrengés, cunami,
fogytán az élelem, levegő, s ivó víz,
szennyezett minden, csalóka minden íz;

Elmesélném, hogy fogy az energia,
kárhozatra ítélt az ember fia.
És elmesélném azt is, ha tudnám,
hogymi jön... s mi jöhet még ezután?

A föld álma

Ott, hol régen jártam kisgyermekként sokat,
nyáron poros úton, tapostam őszön sarat,
a széles országút, hol oly sokszor ölelt...
vajon a föld álma, tényleg semmivé lett?

Ott, hol a mezőkön futkároztam kábán,
csomót is keresve, nem máson, a kákán,
Nap küldte sugarát égő fénynyalámban...
vajon a föld álma, milyen a magányban?

Mögöttem hagytam rég a gyermekéveket,
kalandok sora várt, s az a föld nem üzent.
Gondolatom járja a földeket – gyalog...
legalább álmában, tudja-e, hogy vagyok?

A Kulai úton

Elöttem kígyóztál,
jártam rajtad sokat...
a szíved dobogott ott a talpam alatt.
... Régen éreztem már
földed szívverését...
illatát is vágyom,
no meg a vetését...
Barátaim, a fák, társak voltak mindig,
hittem, hogy mellettem állnak mind a sírig,
jártam kapaszkodva
fel a fellegekbe,
barázdák illata repített mennyekbe...

Nincsenek meg a fák,
a vágy sem szít tüzet,
(talán már te sem vagy...)
– tavasz fakaszt rügyet? –
Porod nem lepi be többé a sarumat,
soha nem tárhatom ki ósdi kapumat,
vén kátyúidon sem ballaghatok végig,
imám sem hallik már
a csillagos éjig...
Többé nem leshetem,
hogyan futsz előlem,
amikor sötét éj
borul a mezőre...
– eltakart előlem végleg, mindörökre! –

Új tavasz

Újra tavasz van...
ekék marják a föld fekete testét,
varjak kárognak a mezőn szerteszt...
– és én nem hallom,
hogy a csírák moccannak a földben,
rügyek ásítanak az ég felé...
illatok kavarnak a szélben,
– és nem érzem én...

nem lovagolom meg a szellőt,
nem kergetek ábrándos felhőt,
nem futok utána kábán...
meghátrálok inkább, gyáván;
szívemhez nem szól pacsirta dala,
minden, csak fut, oson tova...
nekem már nem üzen a kikelet,
mélységes űr van idebent...

– a régmúlt tavaszok némák –
a balga szív meg csak dobban,
nincs szó, mitől lángra lobban...
– belebicsaklik a tollam. –

Áprilisi szikrák

Borúra derű jön,
a tél messze kutyagol,
fodros báránfelhő
az ég kékjén bandukol...

kikeletben járnak roskatag álmaim,
(féltnve rejtegetem tépázott szárnyaim),

de már látom:

itt-ott barkaágak
szeleburdin lengenek,
fényszikrák pattognak,
bohó táncot lejtnek...

már hallom is:

a szelet, hogy száguld,
máskor suttoq, szendereg...
madarak fénybe ájult
ős evoét zengenek...

Május volt

A bánat csókolt most homlokon.
Rút idő van,
de nem veszem zokon.
Lelkemen komor mélabú pihen,
s igen, mintha
elvesztettem volna a hitem,
mindenkiben...
Bárgyún bámulok magam elé,
kinn tombol a szél...
tépi, gyúri a még zsenge levelet
és nem érti meg,
hogy mennyire fáj...
talpig új ruhába
tegnap öltöztek a fák,
s most letépi róluk a galád...

Rátok gondolok: Apa, Anya!
– érkezett a hír, hajnaltájt –
május volt, és annyira fáj!...

Ott az én hazám...

Miért kék az ég, ha sírnia kellene?
Miért süt a nap, ha felhő kél ellene?
Miért zöldül a fű, miért nyílik virág,
Mikor csaló, hazug ez az egész világ?!

Elhagyott a hazám, el kellett felednem,
Rossz emberek miatt végleg eltemetnem.
Új hazát kerestem, mostohára leltem...
Szép természet, kék ég, sirassatok engem.

Ott lesz az én hazám hol az éj rám borul,
Nap és a telihold felváltva elvonul,
Sok-sok virág nyílik, fa és fű is zöldell,
S be leszek takarva drága anyafölddel.

... ha elmegyek...

Kezdetben volt a tér,
a korlátlan, határtalan tér,
az ég, a messzi, messzi kék!...

Hófehér volt a galamb,
a faluban szólt a harang,
szállt messze: giling-galang.

*

Lehunyt szemem mögött árnyak,
vergődnek a sebzett szárnyak;
köröttem fák ropognak, ágak,
ideje van a gyásznak...

A múlt pora belepte ruhám,
csak téblábolok remegve, sután;
nem kellene a vacak jelmezek
mielőtt végleg elmegyek...

Majd itt állok pőrén, egyedül...
szívemben minden elcsendesül;
legyek, csak hófehéren, tisztán,
lelkedbe öltöztess csupán...

Hamvaim szálljanak fölébe
a búzamezőknek végtelen ölébe.
Újra megnyílik a tér,
az ég, a messzi, messzi kék!...

Kómúves Ida: Üvegcserepek – versek